

ДЕНЬ, КОЛИ ГРЕБЛЯ ПРОРВАЛАСЯ

Ніхто не знає, який це буде день. Ми можемо планувати, передбачати, будувати системи й резерви, але завжди настає день, коли щось ламається — людина, ілюзія, впевненість, яку ми вважали непохитною. Особливість цього дня в тому, що майже завжди ми впізнаємо його лише згодом. Коли це стається, здається подією. Пізніше ми розуміємо, що це був кордон.

Ми думаємо, що страждаємо через те, що втрачаємо. Дуже часто ми страждаємо через те, що вважали вічним. Коли щось справді ламається, перший порив — полагодити, що завгодно, аби не визнавати, що деякі речі не можна відбудувати в первісному вигляді. Саме тоді ти виявляєш, хто ти є. Не тоді, коли все працює. А тоді, коли щось перестає працювати.

Багато хто уявляє стійкість як героїчну якість. Я завжди бачив це інакше. Сила каже: я витримаю. Стійкість каже: я перетворюся. Кризи відокремлюють суттєве від зайвого з майже жорстокою точністю — люди, які здавалися центральними, стають незначними, дрібниці набувають величезної цінності: обійми, телефонний дзвінок, щире слово.

Озираючись назад, день, коли все зламалося, не був також днем, коли все закінчилося. Це був день, коли почалося щось інше. Питання, що залишається, не в тому, чому це сталося, а в тому, ким я став після. День, коли все зламалося, зруйнував не лише щось одне. Він змусив мене відкрити, що залишиться стояти.

Ferdinando Frega
Gillette Man